

Főiskolai rovat.

Rovatvezető: **Dr. Szandfner Pál**, egyet. tanár.

Feltámadunk!

Megölték és feltámadott, istentelen kezek keresztre verték s önerőiből diadalmas új életre kelt, mert igazat akart és hirdetett s mert rendíthetetlenül hitt eszményeiben.

Példája remény és biztosíték, hogy az igazság meg nem hal s önértékének belső erejével a maga dicsőséges megújulását minden elnyomatásból s mindig kikényszeríti.

Nemzetünket is kárpadra vonták, nemzetünk igazát is eltemették a trianoni Golgothán. Sirásóink szívesen hiszik örök halálunkat, barátaink — ha vannak — aggódva kételkednek, feltámadunk-e.

Ne örvendjenek, kik kárörvendve hisznek a halálban, ne aggódjanak, kik kishitűen kételkednek e feltámadásban! Ha továbbra is rendületlen marad lelünkben a nemzet örökkévalóságába vetett hit, ha nem szakadunk el nemzeti reményeink és eszményeink egyetlen biztos horgonyától a keresztény erkölcstől, ha nemzeti kötelességünk teljesítésében el nem lankad bennünk az akarat és tetterő, — a Trianonban ránkpecsételt sir megnyílik s szenvedés mélyéből nagy és hatalmas diadallal kel új életre a magyar igazság.

Ennél a feltámadásnál Ti is ott legyetek magyar ifjak s készséges összefogással a nagy célra Ti legyetek a glóriás Angyal, ki a nemzetre borított sulyos sírkövet a szent cselekményben megdicsőítve elhengeríti.

Sz. P.

A „Kitartás“ Egyetemi Athletikai Club.

Irta: **Schmidt Henrik** dr. egyetemi tanár, a KEAC tanárelnöke, a Főiskolai Sportszövetség alelnöke.

A KEAC Szegeden újból felütötte sátorfáját. Minta-szerű, felbecsülhetetlen felszereléséből, amely pedig nem volt állami, hanem magántulajdon —, kifosztva, mint hajótörött vetődött ide a Tisza partjára. Tagjainak jó része észak és dél különböző harcterein álmodozik dicsőségről és boldog hazatérésről. A még életben lévők pedig szét-szórva a szélrózsa minden irányában. A régi gárda nincs többé.

Ifjabb nemzedék újból gyülekezik a régi zászló alá. De él-e benne a régi szellem, a művelt gondolkodáson alapuló jó modor feltétlen korrektsége mellett a KEAC hírnevéért való égő lelkesedés, a baráti egyetértés, fegyelem, az egyetem színeit mindig, minden körülmények között önzetlen szolgálatra kész kötelességtudás, sőt önfeláldozó rajongás?

Nem tudom. A jövő fogja megmutatni. Mert a felszerelést, esetleg, idővel, nagy áldozatok árán lehet pótolni. Versenyre kiállítható ifjú tehetség is fog akadni. De el fogjuk-e érni a szíveknek és lelkeknek egy érzelemben való összeforradását, a közös bánatnak, közös csalódásnak, majd ismét a közös örömnak, a minden erő megfeszítésével kivívott értékes győzelmek közös tomboló lelkesedésének legszebb eredményét? Elérhetünk-e valamilyen eredményt egyáltalában, mikor elszakadtak tőlünk egyetünk legértékesebb elemei, a világlátott, higgadt, tapasztalt öregek, a KEAC-ért az első szóra önzetlen munkára mindig kész seniorok? Volt közöttük, akit öt világrészben mint kitűnő athlétát ismertek. Szavukra az ifjúság feltétlenül hallgatott, s nemcsak ennek mintaképei voltak ők, hanem egyszersmind a versenyrendezés mesterei, a vezetőség támaszai, a kikre minden kényes feladatot nyugodtan lehetett bízni.

Érdemeiket a KEAC történetírója tüzetesen fogja feljegyezni; emlékük munkánk felett lebeg, midőn a KEAC új jövőjét igyekezünk megalapozni.

Az első Keacistával akkor találkoztam, mikor még sejtelmem sem volt róla, hogy a kolozsvári egyetemhez valaha valamilyen közöm lesz. Husz évvel ezelőtt Debrecenben, Keletmagyarország egy középiskolai torna-versenyén sok mással együtt engem is megtekert versenybírónak. Nekem feltűnt egy kolozsvári gimnazista, aki valamennyi társánál ügyesebbnek mutatkozott. A verseny végén gratuláltam neki és néhány szíves szóval további kitartó tréningre biztattam. A gyerek elpirult, de jól megszorította a kezemet.

Három évvel később, 1905-ben tanítványommal, ifj. Tisza Istvánnal, a heidelbergi egyetemen voltam. A magyar fiúk egy nap azzal rontottak be, hogy okvetlenül át kell menni Karlsruheba, mert ott atletikai verseny lesz, amelyen egy Münchenben tanuló magyar egyetemi hallgató is indul. Kénytelen-kelletlen csatlakoztam az expedícióhoz. Azt gondoltam, unatkoztam már máskor is. De mennyire csodálkoztam, mikor a mi magyarunk a verseny 12 száma közül vagy 10-ben egymásután starthoz állott, kilencben a jó badeniek ámulatára és a mi lelkes biztatásunk mellett első lett, egyben pedig, a hármas ugrásban, fél centiméterrel szorult második helyre, mégpedig azért, mert az atlétika e fajtájával ott a versenyen próbálkozott meg először életében.

Ez a versenyző Somodi István volt, ugyanaz, aki Debrecenben már mint gimnazista tüntette ki magát. Néhány évvel később azt olvastuk róla az újságban, hogy a londoni Olympiádon a magas ugrásban második lett. Mikor 1911-ben Kolozsvárra kerültem, a KAECnak volt legtekintélyesebb tagja, minden atletikai kérdésben nélkülözhetetlen szakértő, kitűnő theoretikus és felülmulhatatlan handicaper, sőt mi több, eleven atletikai lexikon, aki a világ minden valamire való atletikai versenyének eredményét könyv nélkül tudta.

Ilyen munkatársakkal, Szabó Dénes akkori tanárelnök jóindulatú és a felsőbb hatóságokkal éppúgy, mint a társadalmi tényezőkkel szemben mindig nagy-befolyású támogatásával, nem volt nehéz a KEAC munkáját irányítani. Az athléták a két Somodi, majd Finta vezetésével a KEAC-ot a budapesti nagy egyletekkel szemben is, országos viszonylatban, a 7-ik helyre vitték előre, maguk mögött hagyva minden más vidéki egyesületet. A fooballisták, akik között olyan támadó játékosok voltak, mint Nagy Jóska, Melczér és olyan védő játékosok, mint Molnár, Marczinkievics, később Hirsch, a mindig nyugodt és biztos Walter, a KEAC személfénye, a két Welser, — a Kupamérkőzésekben Erdély és Keletmagyarország minden csapata felett győzelmeskedve, a BAK-on át a BTC-ig küzdötték fel magukat. A vívók Pósta Sándor, Pál, Repeczky-vel az élükön, kétszer megnyerték a Főiskolai Vivóversenyt, s már csak egy győzelem választotta el őket a gyönyörű Domony-serleg végleges megnyerésétől. Korcsolyázóink erősen sarokba szorították Budapest és Bécs versenyzőit. Birkozóink évről-évre szebb eredményeket értek el. A KEAC három gyönyörű pályáján folyó tenniszjáték pedig látványosságzámba ment.

1914-ben Péter és Pál napján az MTK-val játszottunk. Egyszerre nyugtalanság, moraj támadt a közönség között. Híre terjedt, hogy sürgöny jött, megölték a trónörökös párt. Tompa, nyomasztó érzés vett erőt rajtunk. Ferenc Ferdinánd nem volt népszerű közöttünk, a balkáni orgyilkosok galádsága azért mégis felháborított mindenkit.

Alig egy hónapra rá bekopogtat hozzám katonaruhában egy hatalmas óriás, szinte meg se ismertem. Kinőtt gyalogos tiszthelyettesi ruhája szűkült-feszült rajta, oldalán, nyilván, mert a gyalogsági kard tulságos kicsiny volt neki, hosszu, nehéz lovassági kard lógott. El kell menni, azt mondja, bucsuzni jött, bevonul, úgy látszik, valami háboru készül. Sütő volt, a KEAC sulydobója és